

Pokání nesmí být formální

Iz 29, 13 - 24

Pokání nesmí být formální

Když Jan uviděl, že ke křtu přicházejí mnozí horliví a nejvznešenější Židé – farizejové a saducejové, řekl jim: „Myslíte si, že se z Božího soudu vykrouťte jako hadi? Dokažte změnou svého života, že jste se obrátili od svých vin. Nemyslete si, že vám pomůže, budete-li říkat: ‚Jsme potomci Abrahamovi, Boží vyvolený národ.‘ Vždyť Bůh si může proměnit i ty, se kterými vy pohrdáte. Sekera Božího soudu je už přiložena ke kořeni stromu. Každý člověk, který nežije novým životem, je jako strom, který nenese dobré ovoce; bude poražen a spálen. Já křtím vodou ty, kteří cítí svá provinění jako břemeno a vyznávají je. Avšak po mně přijde někdo daleko mocnější než já; nejsem hoden ani toho, abych mu vyčistil obuv. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Jako se prohazováním odděluje zrna od plev – zrna do sýpky, plevy na oheň, tak i On rozsoudí lidi – jedny k životu a druhé ke smrti.“

Mt 3,7-12

(SNC)

Janovo kázání v Judské poušti, překvapivé způsobem i obsahem, kterým oznamuje přítomné nebeské království, doprovází akt křtu, kterým reagují ti, kteří jsou Janovým zvěstováním zasaženi. Jedněmi z těch, kteří přicházejí k tomuto aktu jsou také ti, kteří patří mezi farizeje a saduceje...

Dostává se jim nečekaně nevybíravého, skandalizujícího oslovení. Nemyslete si, že se vyhnete Božím nárokům! Jestli byli pokřtěni nebo byli odmítnuti, text neříká. Možná se z těch, kteří tu jsou, cítí být

Mesiáš nejblíží. Mezi těmi všemi všelijakými lidmi, kteří mají před Bohem co dohánět, možná mají pocit, že mají splněno, že v jejich případě jde spíš o formální účast.

Skrze Janova ústa ožívají starozákonní výroky Hospodinovy o lidu, který jej ctí slovy, ale srdcem je daleko (Iz 29,13nn). Jejich dilema a zároveň nedotčenost Božím jednáním odhaluje později Ježíš ve chvíli, kdy se jej ptají na jeho moc, protiotázkou:

„Odkud měl Jan pověření křtít? Z nebe, či od lidí?“ Oni se mezi sebou dohadovali: „Řekneme-li ‚z nebe‘, namítne nám: ‚Proč jste mu tedy neuvěřili?‘ Řekneme-li však ‚z lidí‘, máme obavy ze zástupu; vždyť všichni mají Jana za proroka.“ (Mt 21,23nn)

Jsou jako strom, který nenese dobré ovoce ani té zbožnosti, kterou reprezentují. Pokání je ale ovoce. Co by to pro ně znamenalo? V dálce je slyšet : „Nemáme krále, jen císaře!“

Pokání je jako srážka auta se stromem: pokání jsou ty pokřivené plechy.. Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, je součástí Božího království. Nelze se ho po lidsku zmocnit. Je jako poklad skrytý v poli.

„Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.“

Ta zpráva o farizejích je ovšem také zprávou o Království. O jeho schopnosti odhalovat pravý stav věcí. O jeho osobním nároku na každého. Dělicí čára Království probíhá v lidském nitru: Bůh se pyšným, povýšeným „protiví“ ale pokorným dává milost. Kontinuita nového Království, nestojí na vnějších attributech. Kdo nemá ducha Kristova není Jeho.. Ne všichni přejdou Jordán.

Petr Mrázek

(Vsetín)

Původní, neupravená verze odeslaná do SŽ. Uvedené doprovodné texty (často starozákonní), na které se často výklad odvolává, ozřejmují vykládaný text a vybízejí k hlubšímu ponoru.